

Pyhäkön Lamppu

Helgedomens Lampa

5 / 2018

"Eikä Jumalan lamppu ollut vielä sammunut"
1. Sam 3:3

Perhe ja lapset Jumalan lahjana s. 6

Syntymättömien lasten asialla s. 9

Ohjelmistokehittäjästä teltantekijäpapiksi s. 4

OSA KSI MAAILMANLAAJAA LUTERILAISTA PERHETTÄ

✍ JUHANA POHJOLA

Lähetysshiippakunta otettiin kuudentoista muun kirkon kanssa Kansainvälisen luterilaisen neuvoston (International Lutheran Council) jäseneksi Antwerpenissa 26.9.2018. Tämä järjestö on tunnustuksellisten luterilaisten kirkkojen yhteistyöelin. Kokouksen jälkeen siihen kuuluu viisikymmentäneljä jäsenkirkkoa. Kirkkojen yhteenlaskettu jäsenmäärä yli kaksinkertaistui sen ollessa nyt yli seitsemän miljoonaa luterilaista viidessä maanosassa. Uusia jäsenanomuksia on jo jonossa.

ILC:n vahva kehitys on hyvä ikkuna kristikunnan tilaan. Eteläisen pallonpuoliskon entiset lähetyskirkot kasvavat ja haluavat kunnan raamatullista opetusta. Pohjoisen pallonpuoliskon kirkot edustavat kutistuvia yhteisöjä tai pieniä jäännöksiä suurista teologisesti vesittyneistä kansankirkoista. Kiinnostus ILC:tä kohtaan nousee siitä, että sen kaiken keskuksena on Kristuksen armon evankeliumi eikä vain yleishumaani maailman parantaminen. ILC ottaa myös säännöissään kantaa elämän pyhyiden puolesta niin syntymättömien lasten kuin vanhusten kohdalla. Se tunnustaa avioliiton vain yhden miehen ja yhden naisen väliseksi. Se puolustaa Kristuksen asettamaa apostolista virkaa, joka uskotaan miehille koko seurakunnan palvelusta varten. Juuri näissä kysymyksissä pohjoisen kirkot ovat yhteiskunnasta tulevan ideologisen paineen alla murentuneet. Yhä useampi etelän kirkko ei kuitenkaan niele enää liberaaliteologista kolonialismia, jota esimerkiksi Luterilaisesta maailmanliitosta on ollut tarjolla yllin kyllin.

Teologian rapautuminen ja yhteiskuntien maallistuminen ei yksin selitä pohjoisten kirkkojen laskevaa kehitystä. ILC:n kantavana voimana toimiva Lutheran Church—Missouri Synodin jäsenmäärä laskee tunnus-

tuksellisesta teologiasta huolimatta. Syy siihen ei ole evankelioinnin eikä lähetysten puute, mutta demografiaa vastaan on vaikea taistella. Syntyvyyden romahtaminen länsimaissa ei ole vain työmarkkinoiden ja eläkejärjestelmien uhka vaan myös kirkkojen. Jos syntyvyys Missouri synodissa olisi pysynyt samana kuin vielä 1960-luvulla, sen jäsenmäärä olisi nyt nelinkertainen. Nyt käyrä laskee kohti kahta miljoonaa jäsentä. Käänteisestä kehityksestä kertoo ILC:hen liittynyt lähetystyön seurauksena syntynyt Madagascarin luterilainen kirkko, jossa nyt on jo neljä miljoonaa jäsentä. Siellä on seurakuntia enemmän kuin suuressa osaa ILC:n Euroopan kirkoissa jäseniä! Kristikunnan painopisteen kellahtaminen kohti etelää on tosiasia myös ILC:ssä.

Lähetysshiippakunnalle ILC:n jäsenyys on merkittävä askel. Se avaa meille innostavan näköalan. Olemme osa tunnustuksellista luterilaista kirkkoperhettä. Vaikka välillä tuntuisikin, että olemme outoja ja muukalaisia nimellisesti luterilaisessa maassamme, samalla tavoin uskovia ja tunnustavia luterilaisia löytyy miljoonia eri puolelta maailmaa. Jäsenyys avaa oven syvemmän yhteyden ja yhteistyön rakentamiseen monien kirkkojen kanssa esimerkiksi lähetystyötä ajatellen.

Se tuo myös eri tavalla lähelle maailmanlaajan luterilaisten kirkkojen ilot ja surut. Oli koskettavaa kuulla, miten Venezuelan luterilaiset kamppailivat maansa taloudellisen katastrofin ja joukkopaon keskellä. Oli puhuttelevaa saada raportti taifuunien tuhojen vaikutuksista Filippiineillä, jossa monet seurakuntalaiset ovat menettäneet kotinsa ja kirkkonsa. Oli rohkaisevaa kuulla, miten Etiopiassa suunnitellaan yli viidensadan lähetin lähettämistä ulkomaille evankeliumin työhön. Myös meidän olemassaolomme ja työomme

oli suureksi rohkaisuksi monille.

Antwerpenissa kaksi augustinolaisuostarin munkkia vangittiin kesällä 1523. Heidän rikoksenaan oli Martti Lutherin opetusten levittäminen. Kaksi nuorukaista poltettiin harhaoppisina Brysselissä. Samassa paikassa, jossa luostari aikoinaan sijaitsi, on nyt Martti Lutherin nimeä kantava aukio. Siellä saimme ILC:n tapaamisen yhteydessä käydä ja laulaa virren Jumala omi linnamme.

Olimmepa vähemmistönä tai enemmistönä, puutteessa tai yltäkylläisyydessä, hyvässä tai huonossa huudossa, suurien tai pienten jäsenmäärien kanssa, ratkaisevaa on, että Kristus, syntisten armahtaja, on kanssamme. Hän vastaa sanastaan. Hän johtaa kirkkoaan. Ihmeellisintä onkin, että mekin Kolmiyhteisen Jumalan nimeen kastettuina saamme olla Kristuksen veljinä ja sisarina osa taivaallisen Isän perhettä.

LÄHETYSHIIPPAKUNTA ILC:N JÄSENEKSI

≡ SAMI NIEMI 📷 ILC

Suomen evankelisluterilainen lähetys­hiippakunta hyväksyttiin Kan­sa­in­välisen luterilaisen neuvoston (International Lutheran Council) jäse­neksi Antwerpenissa 25.–28.9. 2018 pidetyssä ILC:n maailmankonferenssissa.

ILC on maailmanlaaja tunnustuksel­listen luterilaisen kirkkojen yhteistyö­elin. Sitä yhdistää varaukseton luot­ta­mus Raamattuun Jumalan sanana ja luterilaiseen tunnustukseen sen oikeana selityksenä.

– ILC:n jäsenyys on merkittävä askel Lähetys­hiippakunnalle. Otamme paik­kamme luterilaisena kirkkona tunnus­tuksellisten luterilaisten kirkkojen jou­kossa maailmalla, piispa Soramies iloit­see.

ILC:hen kuuluu eri puolilta maa­ilmaa 38 jäsenkirkkoa, joiden jäsen­määrä on yli neljä miljoona jäsentä. ILC elää vahvaan kasvun aikaan. Ant­werpeniin oli kokoontuneina kirkon­johtajia, jotka edustivat lähes 20 mil­joonaa luterilaista ympäri maailmaa.

Lähetys­hiippakunnan lisäksi ILC:hen liittyi joka kolmas vuosi kokoontu­vassa maailmankonferenssissa uusina jäsenenä kymmenen muuta kirkkoa ja kuusi muuta tarkkailujäseniksi. Suurim­pana uusista jäsenkirkkoista on nopeasti kasvava Madagaskarin Malagasy luteri­lainen kirkko, jolla on yli neljä miljoonaa jäsentä.

– On puhuttelevaa nähdä, miten ILC kehittyi. Monissa entisissä lähetykskir­koissa ei haluta seurata läntisten kirk­

kojen teologista vesittymistä, vaan niissä on halu ja innostus rakentaa raa­matullis-tunnustuksellisille pohjalle, hiippakuntadekaani Juhana Pohjola kertoo.

ILC:n tarkoituksena on vahvis­taa kirkkojen keskinäistä yhteyttä, paneutua teologisiin kysymyksiin, ottaa kantaa ajankohtaisiin ilmiöihin, tukea teologista koulutusta ja vahvis­taa yhteistä Kristuksen evankeliumin maailmanlaajaa lähetystehtävää.

ILC vietti Antwerpenissa 25-vuotis­juhlaa, vaikka sen juuret ulottuvat jo vuoteen 1952. Teemana kokouksessa oli kirkko-oppi ja ekumenia.

Lisätietoja: ilc-online.org

Uusien jäsenkirkkojen edustajat ja ILC:n hallitus yhteiskuvassa

Pyhäkön lamppu 5 / 2018

- 2 Pääkirjoitus
- 3 Uutinen
- 4 Ohjelmistokehittäjästä teltantekijäpapiksi
- 6 Perhe ja lapset Jumalan lahjana
- 8 Sallikaa lasten tulla minun luokseni, älkää estäkö heitä
- 9 Syntymättömien lasten asialla
- 10 Lapsia seksuaalisoiva kulttuuri

- 11 "Minä olen totinen viinipuu"
- 12 Församlingen som Guds familj
- 13 Intervju med familjen Höglund
- 14 Opettajia opettamassa
- 15 Hartaus
- 16 Jeesus vei kuin litran mittaa

Kannen kuva: Anthony van Dyck: Sallikaa lasten tulla minun tyköni

OHJELMISTOKEHITTÄJÄSTÄ TELTANTEKIJÄPAPIKSI

📷 JONI AHONEN

Tapaan Salojen perheen Lappeenrannassa, Kanavansuulla. Perhe on juuri valmistautumassa päivälliselle. Tuomaksen ja Jasmiinin lisäksi perheeseen kuuluu 1-vuotias Lea, joka tepastelee virmistellen keskellä olohuonetta. Isoveli Andreas piilottelee kasvojaan käsiensä takana. Eloisan elämänmenon seassa vierailija kuulee myös kreikkaa, jota perheen äiti, Jasmiini, lapsien kanssa puhuu. Tuomas ja Jasmiini kohtasivat ensikertaa Kreikassa, josta rouvan isä on kotoisin.

Salot muuttivat Lappeenrantaan viime toukokuussa parempien työmahdollisuuksien perässä. Tuomas työskentelee IT-alalla, Jasmiini puolestaan hammaslääkärinä. Lappeenrantaan tulo on kummastakin tuntunut hyvältä muutokselta.

– Kaiken kaikkiaan on muutettu parempaan paikkaan. Vieressä on paljon enemmän luontoa ja on rennompi tämä elämäntyyli, kehuu Tuomas.

Jasmiini on samoilla linjoilla.

– Ihan positiiviselta muutos tuntuu. Saa tehdä sitä työtä, mistä tykkää, ja elinympäristö on paljon lapsiystävällisempi.

Perheelle on tiedossa lisää muutoksia, kun Tuomas vihitään, jos Jumala suo, 14.10. pyhään pappisvirkaan. Mutta mikä saa ohjelmistokehittäjän ottamaan stolan niskaansa?

RIPPIKOULUN JÄLKEEN MERKITYSTÄ ETSIMÄÄN

Tuomaksen lapsuudessa kristinusko ja hengellisyys eivät olleet näkyvästi esillä.

– Koti ei ollut mitenkään uskonnollinen. Ei käyty kirkossa, ei rukoiltu, ei luettu Raamattua. Omakohtainen hengellinen elämä alkoi joskus riparin jälkeen, Tuomas kertoo.

Teini-iässä heräsivät kysymykset merkityksestä ja elämän mielekkyydestä. Nuoren miehen etsintään vastasivat ev.lut. kirkon rippikoulu ja nuorisotyö.

– Sitten se jotenkin ohjautui vähitellen, enemmän ja enemmän, sinne kristilliseen suuntaan. Varsinkin kun

rupesi käymään nuortenilloissa, sai oikein hyvää opetusta. Siellä oli innokkaat nuorisotyöntekijät, Tuomas muistelee.

Luterilaisuuteen kasvu tapahtui käytännön kautta.

– Kyllä minä uskonelämää olen elänyt nimenomaan luterilaisen messun kautta, vaikka ei ollut sellaista selkeää ymmärrystä siitä, mikä tekee luterilaisuudesta erilaista kuin muut.

– Käytännön kautta on tullut ymmärrys siihen, mitä kristinusko on, ja kun on käynyt jossain vapaiden suuntien kokouksissa, on ihmetelty, että miten tämä on niin erilaista ja outoa.

Myöhemmin hyvät opettajat ja myös luterilainen kirjallisuus auttoi sanoittamaan jo aikaisemmin elettyä uskoa.

– Intin jälkeen vahingossa törmäsin luterilaisiin teoksiin, joissa puhuttiin vaikka armonvälineistä. Siinä loksahdtaa aika monta palikkaa kohdalleen, Tuomas pohtii.

Varhaiselta taipaleelta Tuomas mainitsee erityisesti Fredrik Wislöffin.

– En ole pitkään aikaan lukenut, mutta silloin se (Wislöff) oli kyllä tosi vaikuttava ja ohjasi sellaiseen selkeästi luterilaiseen suuntaan.

TIETOTEKNIKKAA JA TEOLOGIAA

Ennen teologista tiedekuntaa Tuomas ehti opiskella vuoden TKK:lla.

– Sieltä sain niitä ohjelmointiin liittyviä taitoja, jotka yllättäen on olleet hyödyllisiä. Vuoden opiskeltuaan TKK:lla Tuomas pääsi teologiseen tiedekuntaan toisella yrittämällä. Teologian tultua kuvaan tietotekniikka ei jäänyt vaan pysyi mukana harrastuksena, mikä auttoi myöhemmin Tuomasta löytämään nykyisen työn.

– Mua on tietotekniikka kiinnostanut aina. On siunattua, että on useampi kiinnostuksen kohde ollut, että on voinut sitten hakea semmoista työtä, joka kiinnostaa tosi paljon, Tuomas pohtii.

Nyt Tuomas työskentelee ohjelmistokehityksen parissa ja viihtyy työssään.

– On sattunut itselle semmoinen projekti, joka on ainakin omasta mielestä tosi tärkeä. Siitä työkalusta tulee olemaan hyötyä monelle ihmiselle

monella eri tavalla.

– Tietotekniikka oli varasuunnitelma, mutta ihan hyvä varasuunnitelma osoittautui olevan, Tuomas kiteyttää.

Teologisessa Tuomas paneutui erityisesti kielisiin ja systemaattiseen teologiaan.

– Systemaattisessa teologiassa sai lukea paljon luterilaisuutta käsitteleviä teoksia.

Täysin opinahjo ei täyttänyt nuoren opiskelijan odotuksia.

– Piti oikeasti nähdä vaivaa, että löytää sellaisia kursseja, jotka oikeasti antavat teologisia eväitä papin tehtäviin.

SUUNNITELMAT UUSIKSI JA UUSI SEURAKUNTAYHTEYS

Opiskelun alussa Tuomaksella oli näky ja halu vaikuttaa kansankirkossa sisältä käsin. Kotkassa, jonne Tuomaksen perhe oli muuttanut, sattunut tapaus pani kuitenkin kyseenalaistamaan aikaisemman optimismin.

– Siellä irtisanottiin nuorisotyöntekijät, Laaksoiset, Tuomas kertoo. Erottamisen taustalla oli erotettujen vanha virkakanta.

– Siihen se ajatus sitten hyytyi.

Samaan aikaan Tuomas ja Jasmiini olivat etsimässä uutta messuyhteystä käytännöllisistä syistä.

– Kun siellä (Otaniemen kappelissa) sunnuntain messut siirrettiin iltaan, niin mietittiin, ettei me haluta käydä illalla messussa, Tuomas kertoo.

Suomen teologisen instituutin tilaisuudessa Tuomakselle suositeltiin Pyhän Markuksen luterilaista seurakuntaa, josta Tuomas ja Jasmiini löysivät hengellisen kodin.

– Mie tykkään Markuksessa, että on tosi hyviä saarnaajia ja sellaista hyvää opetusta, kommentoi Jasmiini.

Luotettavan opetuksen lisäksi Tuomaksesta tärkeää on ollut yhteisöllisyys.

– Se oli nimenomaan se yhteisöllisyys, että siellä on oikeasti ne samat naamat joka sunnuntai.

LISÄEVÄITÄ PASTORIN KUTSUMUKSEEN

Teologian opiskelijana Tuomas osallis-

Tuomas Salo vihitään lokakuussa papiksi oman toimen ohella. Kuvassa myös vaimo Jasmiini ja lapset Andreas ja Lea.

tui seurakunnan yhteydessä järjestettyihin teologia- ja pastori- ja piireihin, joissa sai ohjausta ja ajatuksia tulevaan pastorin kutsumukseen. Myöhemmin Lähetyshiippakunnassa alettiin järjestää virallista pastoriopikoulutusta Suomen pastoraali-instituutin (SuPi) muodossa. Instituutin järjestämä kurssi, jonne Tuomas kutsuttiin vuonna 2015, täytti monia sellaisia aukkoja, joita yliopistossa oli jäänyt täyttämättä.

– Erityisesti tämmöiselle akateemiselle teologille... kyllä siinä päästiin paljon lähemmäs sitä seurakunnan käytännön elämää, mitä omissa opinnoissa oli ollut ja pastoraalisempaa otetta teologian tekemiseen, Tuomas miettii.

Hyvää antia kurssilla olivat lisäksi toisten opiskelijoiden pohdinnat ja kirjoitukset.

PÄÄKAUPUNKISEUDULTA KAAKKOON OTO-PAPIKSI

Lappeenrannan seurakuntaan perhe on kotiutunut hyvin. Ilmeisin ero Helsinkiin nähden on, että kaupunki ja seurakunta ovat muuttuneet pienem-

miksi. Erityisesti sosiaaliselta kannalta Salot ovat tyytyväisiä vaihdokseen.

– Markuksen seurakunta on vaan niin iso, että sinne helposti hukkuu. Ei mitenkään pystynyt tuntemaan kaikkia, Tuomas selittää. Jakautumistakin huolimatta paikat olivat nopeasti taas täynnä.

– Se on iloinen ongelma, Tuomas täsmentää.

– Mää ainakin tykkään siitä, että kun on seurakunnassa, tuntee ihan kaikki, jotka siellä ovat. Tämmöiselle vähän ujommalle luonteelle se on positiivinen juttu, Tuomas tuumii.

OTO-pastorin kutsumukseen Tuomas lähtee tunnustelevalle mielellä, koska ei ole vielä kokemusta kahden työn yhteen sovittamisesta.

– OTO:na koetan olla polttamatta itseäni loppuun.

Joka tapauksessa mahdollisuus tehdä kahta mielekästä ja kiinnostavaa työtä on kiitosaihe.

– Siinä mielessä tämä OTO-kuvio on kanssa monella tapaa, heh, otollinen, Tuomas veistelee.

OTO-pastoriutta perheen yhteiselä-

män kannalta pitää hyvänä Jasmiini-kin, joka hymyillen toteaa:

– No siis mie olen tosi tyytyväinen, ettei Tuomas ole palkallinen, koska mie vihaisin niitä pappien aikoja.

– OTO-pappina on se hyvä puoli, että Tuomas saa tehdä sitä työtä, mistä tykkää, mutta sitten hän kanssa voi toteuttaa sitä alaa, mitä on opiskellut ja sitä kutsumusta, Jasmiini jatkaa.

Matkan varrella käsitys myös siitä, minkälainen pastorin pitäisi olla, on muuttunut.

– Jos nyt vertaa sitä pastoriajatteluuni silloin hamassa sankarinuorudessa, niin silloin ajatteli, että pappi on sellainen puhujasankari, joka muuttaa yhteisöjä ja pelastaa kirkon. Nykyään käsitys on aika paljon arkisempi.

– Pitää olla joku tyyppi, joka jatkuvasti sanoo ihmisille, että Jeesus rakastaa sinua, koska se niin helposti unohtuu.

Pastorin tärkeimmät tehtävät liittyvät Tuomaksesta liturgiaan ja sanan saarnaan.

– Ne ovat seurakunnan sydänääniä.

PERHE JA LAPSET JUMALAN LAHJANA

ANSI SIMOJOKI WIKIMEDIA COMMONS

Purjehtiessani lastenlasten kanssa näin jotakin hätkähdyttävää: ohitsemme porhalsi aikamme kuvana mahtava pikavene. Siinä oli kolme elävää olentoa, nuorehko, muodikas mies, hyvin pukeutunut nuorehko nainen ja naisen sylissä hyvin hoidettu valkoinen villakoira. Purjehtiessamme kerran 1980-luvulla Saaristomerellä saavuimme vierassatamaan, jonka laiturilla seisoskeli joukko hyvin pukeutuneita ruotsalaisia veneilijöitä, useimmilla mukanaan valkoinen tai musta villakoira. Lähestyessämme purjeilla venelaituria veneemme kansi täyttyi eri-ikäisistä lapsimatruseista, jotka tiesivät, mitä piti tehdä. Kuulin, miten rannalla seisijat laskivat: ”Ett, två, tre, fyra ... sju”. Lasten joukossa oli näet pari serkkuakin. Kun perheen äiti nousi veneen uumenista näkyviin, katsojat näkivät kauhukseen, että hän oli siunatussa tilassa. Silloin vieraat ja villakoirat vetäytyivät nopeasti pois paikalta.

On paljon ihmisiä, joille perhe ja lapset eivät ole Jumalan lahja, kun ei uskota Jumalaankaan. Erityisesti 1960-luvun ”Vesimiehen ajan” myötä perhe on joutunut ottamaan Suomessa vastaan ankaria kulttuurin ja politiikan iskuja siinä missä Raamattu ja kristillinen uskokin. Sana ”avioliitto” on joutunut kylmään porstuaan uuden tulokkaan ”parisuhteen” tieltä. Valitettavasti parisuhdekieli on käenpoikana vallannut kristittyjenkin ajatusmaailman: millaista kieltä puhut, sen sanat hallitsevat ajatteluasi. 1960-luvun viihdetäiteilijöiden omaksuma ja tiedotusvälineiden levittämä pakanallinen ”Vesimiehen aika” edisti lännessä nautintoa jumaloivan, avioliittoa karttavan ja lapsivihamielisen, luonnonvastaisten suhteiden hedonismia.

Saksalais-amerikkalainen tähti Marlene Dietrich (1901-1992) lauloi aikanaan kuuluisaa sodanvastaista lauluaan: ”Sano minulle, missä ovat kukat, ... tytöt, ... miehet, sotilaat, ... haudat? Missä he ovat?” Vuosikymmenien ajan, jolloin lapset ovat vähentyneet, jolloin lapsia on väkivaltaisesti

kymmenin tuhansin ja miljoonittain estetty syntymästä, olisi pitänyt laulaa kuuluvalla äänellä: ”Sano minulle, missä ovat lapset? Missä he ovat?”

SUHDE VAI LIITTO?

Jumala itse vihki paratiisissa meidän esivanhempamme avioliittoon. Tämä on historiaa, ei taruja, vaikka Raamatun kieli eroaa oman aikamme histori-ankielestä. Aadamin ja Eevan käskettiin lisääntyä, täyttää maa jälkeläisilään sekä viljellä Eedenin ihanaa paratiisia.

Liittoon verrattuna suhde on periaatteessa muuttuva, tilapäinen niin valtioiden kuin ihmistenkin kesken. Liitto sen sijaan on jatkuva, pysyvä, ellei liittoa sitten petoksella rikota. Suhdeajattelu on länsimaissa kuitenkin vallannut kaikki erotiikan, rakkauden ja perhe-elämän alueet mittapuuna kustakin suhteesta saatava nautinto. Siksi elämä sukupuolien kanssakin on muuttuvaa ja tilapäistä, kaksinapaista: minä ja hän/se.

Perhe ja lapset rikkovat kaksinapaisen suhteen. Avioliitto ja perhe-elämä ovat suhdekielellä monisuhde. Avioliitto kiinnittyy ensin Jumalaan, sitten aviomiehen ja aviovaimon keskinäiseen rakkauteen, jonka siunauksena syntyy vanhempien ja lasten muodostama perhe. Perheessä jaetaan eli annetaan ja vastaanotetaan turvallisuutta ja rakkautta, tehdään työtä, levätään, iloitaan, kärsitään vastoinkäymisiä Jumalan kasvojen edessä päämääränä Jumalan taivas. Uskonpuhdistaja Martti Luther opetti, että Jumala kutsuu meitä tässä synnin ja kuoleman maassa käymään avioliitossa hänen valmistamaansa paratiisiin lisääntymään siellä, täyttämään maata sekä viljelemään ja varjelemaan Jumalan puutariaha.

ONKO IHMISKUNTA PORKKANAMA?

1960- ja 1970-luvuilla liberaalit kirkon ihmiset hauskuttivat itseään Raamatun alun kompaselityksillä. Jos jonkin perheen lapsiluku oli tavallista suurempi, sanottiin vanhemmille, ettei

heidän yksin pitänyt täyttää Jumalan käskyä. Toinen kompa oli sanoa, että Jumalan lisääntymiskäsky ei olisi enää voimassa, koska maa on jo täytetty ihmisillä. Koska maa on muka täytetty ihmisillä, pitäisi ruveta vähentämään ihmiskuntaa, kuten porkkanamaata harvennetaan paremman sadon saamiseksi.

1900-luku todisti jättiläismäisiä kansanmurhia, joita kutsuttiin ”puhdistuksiksi”: vain luokka- tai rotupuh-taiksi katsotut saivat elää. Suurimittaisia syntymättömien lasten pakkoharvennuksia on toteutettu karsein koke-muksin niin Maozedongin Kiinassa kuin Indira Gandhin Intiassa. 1970-luvulta syntymättömien lasten surmaaminen on edennyt länsimaissa valtioiden lakien turvin kuin tuhotulva.

Aborttia perustellaan sillä, että syntymätön lapsi on äitinsä ruumiinosa, jolle nainen saa tehdä mitä tahtoo. Näin Yhdysvaltojen korkeimman oikeuden historiallisessa Roe vs. Wade-päätöksessä v. 1973. Tämä peruste oli voimassa pakanallisessa Roomassa: ”Foetus pars viscerum matris” eli sikiö on äitinsä ruumiin osa, ja ihmiselämä alkaa vasta syntymisestä, ei sikiämisestä, kuten luemme Raamatusta. Pakanallinen väite seisoo tyhjän päällä ja elää tietämättömyyden demagogiasta. Toisin kuin isovarpaalla, lapsella on oma dna ja äidistä poikkeavat sormenjäljet. Lapsi on maailmaan matkalla oleva uusi ihminen.

Ihmiskunta ei ole porkkanapelto. Maailma ei ole edelleenkään ihmisten täyttämä. Liikakansoitukseksi kutsutun väestönkasvun köyhdyttävä vaikutus perustuu vallanpitäjien ja yhtiöiden korruptioon, joka estää varallisuuden jakautumisen tasaisesti.

LAPSET – JUMALAN LAHJA

Raamatussa toistuu alusta loppuun se, että lapset ovat Jumalan lahja ja siunaus. Miten on länsimaiden kristikunnassa? Tilastojen mukaan näyttää siltä, että Jumalan lahjojen ja siunauksen vastaanottajia on yhä vähemmän. Pakanallisen Rooman impe-

riumien väestö väheni jatkuvasti. Kristinuskon vaikutuksesta väestön taantuminen kääntyi kasvuun. Mitä on ajateltava miehen, naisen ja villakoiran ydinperheestä?

En puhu oikeasta lapsettomuudesta vaan itsekkäistä valinnoista. On selvä, että työelämän vaatimukset voivat haitata monilapsisten perheiden vanhempia. Tätä haittaa vielä suurempia tekijöitä ovat nähdäkseni elämänpelko ja narsismi. Elämää pelkäävät vanhemmat arkailevat uuden ihmiselämän vastaanottamista. Sellainen asenne on epäuskon synnyttämä pelko siitä, että Jumala ei puhu totta, ei huolehtisi kasetuista Kristuksen veljistä ja sisarista. Narsismilla en tarkoita tässä yhteydessä tiettyä tuhoisaa luonteen vikaa. Narsistinen ihminen antaa turhien, typerien muotien ja ihmisten päähänpistojen sanella sitä, minkä katsotaan kuuluvan hyvään elämään. Narkissoksen lähteen sijasta hän tutkii tiedotusvälineiden heijastuksia kauneuden vaatimuksista.

Kuinka monella nuorella äidillä

onkaan ollut ankara paine harjoittaa ruumiinsa takaisin missin mittoihin? Tekisi hyvää lukea Tolstoin ”Sota ja rauha” -romaanin loppua Pierre Bezuhovin ja Natasha Rostovan avioliitosta. Natasha-kaunottaresta oli tullut hedelmällinen äiti, jolle elämä oli avioliiton ja lasten kanssa antanut tärkeämpääkin kuin missin mitat ja muu millintarkka peilikunto – luonnollista kauneutta mitenkään väheksymättä. Kristityn naisen esikuvina ovat Raamatun jalot naiset Saarasta Neitsyt Mariaan.

Kristittyjen piirissä keskustellaan tälläkin hetkellä, onko vanhemmilla oikeutta puuttua perheen lapsilukuun. On vanhoilla perinteillä ja isien mielipiteillä tuettua rigorismia, jyrkkyyttä, jota laajemmin edustaa Rauhanyhdistys. Se sanoo jyrkästi ”ei”. Kun työnnetään syrjään kaikki aborttiin perustuvat perhesuunnittelun keinot, unohdetaan hetkeksi kirkolliset perinteet ja isien lausumat ja tutkitaan Raamattua, huomataan, että siellä ei ole mitään lakeja ja määräyksiä, joilla jyrkkä kanta voi perustella opetuksensa. Synty-

hän vahingollinen luostarihurskauskin vanhassa kirkossa isien mielipiteillä hämmentämään selibaattina Jumalan sanan selvää uskon ja rakkauden oppia. Avioelämässä on mukana kaksi ihmistä, joille on annettu kyky ajatella järkevästi ja vastuullisesti. Kristityt vanhemmat älkööt kuitenkaan ympäristön narsismin tai vaikkapa elämänpelon tähden sulkeko syyliä Jumalan lahjoilta. Jumala voi siunata ja antaa meille enemmän, mitä me voimme aavistaa. Rukoillen vanhemmat voivat pyytää Jumalan johdatusta myös siinä muodossa, että he olisivat ajallaan valmiita vastaanottamaan uuden lapsen kristikunnan iloksi ja siunaukseksi.

*Mit' useampi pieni suu on läsnä
pöydässämme,
se, paremmin myös raikahtuu
ylistys keskellämme,
ja missä Herran kiitos soi, ei
hävitä se talo voi,
se aina vaurastuu.
(VK 1938:6 / Ps. 127)*

SALLIKAA LASTEN TULLA MINUN LUOKSENI, ÄLKÄÄ ESTÄKÖ HEITÄ

📷 SINI ORANEN

Lapsimyönteisyys on Raamatun ilmoituksen ja Jeesuksen toiminnan looginen seuraus niin perheen sisällä kuin seurakunnassakin. Tai näin ainakin Jeesuksen radikaalin toiminnan valossa olisi syytä olla. Yhteiskunnan helistellessä joskus tyhjiksikin jääviä sanoja lapsimyönteisyydestä on hyvä välillä pysähtyä tuttujen jakeiden kohdalle – tarkistaa, että sanoille lapsen arvosta on seurakunnan sisällä ja käytännön toiminnassa sisältöä.

ARVOKKAIKSI SYNTYNEET AIKANS LAPSET

Perheessämme on neljä lasta, kaikki erityisen rakkaita omia persooniaan. Heistä vanhimman sairastuttua joi-takin vuosia sitten koulun sisäilmasta päätimme ottaa hänet kotiopetukseen. Päätös oli yksi elämämme parhaista.

Vuosi sitten käsitelimme historiassa antiikin Roomaa ja sen kulttuuria. Kuinka järjestyttävä näköala Jeesuksen toimintaan avautuukaan, kun historian opetuksen yhdistää Rooman vallan aikana tapahtuvaan raamatun-kertomukseen.

Lapsia ei antiikin Roomassa pidetty vielä varsinaisina ihmisinä. Isä sai päättää, jätetäänkö vauva eloon, vai hylätäänkö kuolemaan. Lapsi oli vasta aihio, josta joko voisi tulla paikkansa täyttävä ihminen tai sitten ei. Näitä aihioita äidit siis toivat Jeesusta häiritsemään yhteiskunnassa, jossa ei hätähdetty sitä, joka päättyi hylkäämään vauvansa. Jeesus närkästyy opetuslapsille, jotka estelivät tuojia. Jeesus toimii toisin kuin ympäröivä yhteiskunta.

Häivähdyksen asenteen ravistelevuudesta voi tavoittaa pohtiessaan omana aikanamme lasten oikeuksia puolustaneiden saamaa palautetta.

KRISTINUSKON IHMISKÄSITYS LUO POHJAN JA MIELEKKYYDEN KASVATUSTYÖLLE

Vanhempina olemme etuoikeutettuja ja velvollisia välittämään lapsillemme

Jumalan huolenpitoa ja rakkautta sekä opettamaan elämästä Jumalan maailmassa. Vaikka vanhemmat on asetettu esivalta-asemaan, olemme Jumalan edessä kaikki samanarvoisia. Perheeseen ja maailmaan säädettyä järjestystä ja jokaisen ihmisen yhtäläistä arvoa Jumalan edessä ei pidä sekoittaa toisiinsa. Ne ovat totta yhtä aikaa.

Lapsi käsittää ja käsittelee asioita eri tavoilla kuin aikuinen. Hän tarvitsee siksi omalle kehitystasolleen soveltuvaa toimintaa ja opetusta. Siten hän saa kokea olevansa tervetullut seurakuntaan. Sinne lähteminen on ollut meille pikkulapsivuosina todella haastavaa. Tiedän lukemattomia helpompia tapoja käyttää aamunsa kuin yrittää ehtiä kirkkoon ajoissa.

Minne muualle me kuitenkin lapsinemme menisimme kuin Jeesuksen luokse? Joskus on kastuneista sukahousuista leikattu terä pois Fiskarseilla, jotta ei tarvitsisi taas pukea alusta asti koko pakettia. Toivottavasti seurakunta huomasi, että olimme hiukan vähemmän myöhässä kuin olimme muuten olleet.

Lämmin ilmapiiri ja perheen lempeä kohtaaminen pikkulapsiaikana on ollut arvokasta – vähän isommille jonkun seurakuntalaisen valmiiksi esille laittamat piirustusvälineet messutilan takasassa, pyhäkoulu, jossa lapset saavat oppia Jumalan sanaa konkreettisesti havainnollistettuna ja varhaisnuorten ottaminen vastaan omina persooninaan. Ne ovat kaikki yhtä lailla arvokasta seurakuntalaisten palvelemista kuin messutilan järjestäminen aikuisille.

SEURAKUNTA ON OLEMASSA MYÖS LASTA VARTEN

Lapsi ei seurakuntalaisenakaan ole pelkkä aihio, josta joskus voi vielä tulla Kristuksen ruumiin jäsen. Lapsi ei ole evankeliumin kohde, joka täytyy kääntää, vaan Kristukseen kasteessa puettu Kristuksen ruumiin jäsen.

Lapsi, se kiemurteleva ja kiukkuavakin, on tärkeä messuvieras. Häinkin tarvitsee Jumalan sanaa, rukousta, yhteyttä muiden kristittyjen kanssa, polvistuen siunattavaksi alttarille, kunnes hänkin syö ja juo. Jeesus odottaa häntä ja iloitsee hänen saapumisestaan. Pidetään huoli siitä, ettemme suhtautumisellamme ole estelemässä tuojia. Ettemme aseta ovellemme aikuiselle suunniteltua mittaria messukelpoisuudesta ja määrittele lasten näkymistä ongelmaksi. Muuten ajamme tuojat pettyneinä pois.

Kiitos, että jaksat hymyillä väsyneelle äidille ja ojentaa pudonneen virsikirjan. Kiitos, että tervehdit lapsia ja jaksat tulostaa värityskuvia. Pienillä teoillasi on merkitystä. Nekin tekevät osaltaan seurakunnastamme lapsimyönteisen. Sellaisen, joka voi heijastaa lapsille ja perheille jotakin siitä, millainen Jeesus on.

Kirjoittaja on Lähetysshiippakunnan kasvatusjärjestön toimikunnan pj.

SYNTYMÄTTÖMIEN LASTEN ASIALLA

📷 JUSSI HALONEN

Hanna Brummer, 50, on lähihoitaja ja viulunsoitonopettaja Lohjalta. Neljän lapsen äitinä hän on ollut pitkään poissa työelämästä muttei siltikään pidä itseään minään kodin hengettärenä.

- Olen huolellinen, tarkka ja pedantti mutta myös seurallinen ja huumorintajuinen. Olen sellainen opettajatyyppi.

Hannalla on neljä nuorempaa sisarusta ja isovelipuoli. Se, että heillä on nyt nelilapsinen perhe, ei ollut Hannalle itsestäänselvyys.

- Olisin kyllä täysi nainen, vaikka lapsia ei olisi syntynyt. Minulle valtavinta äitiydessä on saada olla osana yli sukupolvien jatkuvaa ketjua.

KOTIÄITIYTTÄ VÄHEKSYTÄÄN SUOMESSA

Yhteiskuntamme ei ole enää arvopohjaltaan samalla lailla kristillinen ja perhemyönteinen kuin joitakin vuosikymmeninä sitten. Kysyn, mitä Hanna pitää lasten kristillisessä kasvattamisessa kaikkein tärkeimpänä.

- Säännöllinen pyhäkoulussa käyminen vauvaiästä alkaen on erityisen tärkeää. Kun lapset ovat kolme vuotta, he osaavat Isä meidän -rukouksen ja Herran siunauksen ulkoa. Kotona he sitten hoilottelevat messun vuorolauluja, Hanna hymyilee.

Tietyllä tavalla yhteiskuntamme tukee paljonkin kotiäitejä.

- Olen ollut jokaisen lapsen kanssa kotona kolme vuotta. En tiedä, kuinka se olisi ollut mahdollista ilman kotihoidontukea. Yhteiskuntamme ei kuitenkaan arvosta kotiäitiyttä samalla lailla kuin esimerkiksi Saksassa, jossa eläke kertyy kotiäideillekin ja verotus kevenee sen mukaan, kuinka paljon on elätettäviä lapsia. Meille tuli Suomeen 60-luvulla neuvostomalli, että kotiäidit hyi hyi!

SYNTYMÄTÖN LAPSI ON ÄIDISTÄÄN ERILLINEN

Syntymättömien lasten puolustaminen tuli Hannalle sydämen asiaksi vuonna 1992, kun hänen kihlattunsa oli Israelissa lehtimajanjuhlien aikaan ja sattui siellä Pro Life -kojulle.

- Mieheni tuli sieltä ständiltä järkytynään. Silloin päätimme, että jotain

Hanna Brummer on perheineen käynyt Luther-säätiön messussa vuodesta 2001.

täytyy tehdä. Millainen hiljaisuus näistä asioista, vaikka olen ikäni kasvanut herätyskristillisen opetuksen piirissä!

Aborttia on ajettu yhteiskunnassamme esimerkiksi sellaisella yksinkertaisella iskulauseella kuin "abortti on hyvä asia".

- Miten abortti voi olla hyvä asia? Miksi abortoidusta ei sitten sovi näyttää kuvaa? Vai onko se sittenkin järkyttävä asia, Hanna hämmästelee.

Hän ei tahdo mitätöidä naisten oikeuksia, mutta tahtoo puolustaa heitä, jotka eivät itse kykene pitämään oikeuksistaan kiinni.

- Naisella on oikeus omaan ruumiiseensa, ehdottomasti on. Mutta vauva on eri ihminen. Hänellä on oma sydän, oma verenkierto, omat aivot, oma sukupuoli. Ei vauva ole osa naisen ruumista, vaan napanuoran ja istukan välityksellä kiinni äidissä.

Tästä näkökulmasta monet raamatunkohdatkin avautuvat uudella tavalla.

- Raamatun ihmiskuva on elämänmyönteinen. Ne kohdat, jotka puhuvat ihmiselämän arvosta ja Jumalan suunnitelmista ihmisistä kohtaan, koskevat kaikkein pienimpiäkin. Pelastus kuuluu myös heille. Jeremialle sanotaan: "Äidin kohdusta minä sinut kutsuin." (Jer. 1:5)

VAIKEINTA ÄITINÄ ON OMA EPÄTÄYDELLISYYS

Vanhemman osa on monella lailla raskas ja vaativa. Kysyn, mitä Hanna

pitää siinä kaikkein vaikeimpana.

- Ensinnäkin vanhemmuus on tosi kovaa työtä, moni yllättyy kuinka kovaa. Vaikeinta siinä on minulle oma epätäydellisyys ja miten raadollisesti se tulee esiin. Omat virheet ovat kaikkein vaikeinta.

Ristiriitatilanteissa vastaan tuleminen on monesti auttanut.

- Jos huomaa omia virheitäni, olen pyytänyt lapselta anteeksi. Ei se vie vanhemmalta auktoriteettia. Samalla lailla hiljempaa puhuminen äänen korottamisen sijaan on monesti paras ratkaisu.

Lääkkeeksi omaan keskeneräisyyteen Hanna nostaa vahvan tietoisien päätöksen yhteistyöstä.

- Tärkeintä on elävä usko, puolison tuki ja yhteinen linja. Se, että jaksetaan viikosta toiseen raahautua kirkkoon. Meillä lapsen yksityisyyttä kunnioitetaan, mutta aikuiset tekevät päätökset. Olemme sanoneet, että kun täytät 18 vuotta, saat itse päättää.

ÄIDILTÄ LAPSILLE

Lapsuudessaan Hannan äiti vei häntä paljon kesäleireille, lastenleireille ja viikonlopputapahtumiin. Niitä hän oppi odottamaan kovasti.

- Siellä oli hengellisesti hoitava ilmapiiri.

Tämän hän tahtoo välittää perintönä myös omille lapsilleen, vaikka ajat ovat muuttuneet.

- Alakouluikäisenä meidän pihan lapsista kaikki tulivat pyhäkouluun. Silloin oli aivan eri lailla yhteisön tuki.

LAPSIA SEKSUALISOIVA KULTTUURI

✍️ TAPIO PUOLIMATKA

📷 TARJA VÄNSKÄ-KAUHANEN

Yhteiskunnassamme on voimia, joiden tarkoituksena on normalisoida pedofilia ja alentaa seksuaalisia suojaikarajoja. Esimerkiksi seksuaalipoliittinen yhdistys (Sexpo) puolustaa näkemystä: ”Mikään seksuaalinen taipumus ei ole sellaisenaan väärä tai sairas, ei edes pedofilia.” Jos pedofiilinen halu Sexpon tavoin määritellään terveeksi, pedofiileillä ei ole tältä osin mitään tarvetta pyrkiä tervehtymään ja kehittymään.

On selvää, että henkilö ei useinkaan ole itse syyllinen kyseisen epäterveen halun syntyyn. Sen taustalla voi olla traumatisoivia lapsuuden kokemuksia: monet pedofiileistä ovat itse kokeneet lapsuudessaan seksuaalista hyväksikäyttöä. Tämä ei kuitenkaan tarkoita, etteikö tätä halua pitäisi pyrkiä tervehtyttämään moraalisen itsearvioinnin ja terapian avulla. Ainahan tällainen tervehtyttäminen ei onnistu, mutta henkilön itseymmärryksen kannalta on tärkeää tiedostaa, että kyseinen halu on epäterve.

TUNTEIDEN ARVIOINTI

Kun pedofilian kaltainen epäterve halu arvioidaan kielteiseksi, tunteiden arviointi voi vähitellen muuttaa tunteita ja estää epätoivottavaa käyttäytymistä. Kun ihminen tiedostaa pedofiilisen halun voivan johtaa lasta vakavasti vahingoittavaan käyttäytymiseen, hän heikentää tämän halun vaikutusta elämässään.

Tunteiden arvioinnin mahdollisuus perustuu ihmisen monikerroksisuuteen ja kykyyn muodostaa ”toisen asteen haluja” (Harry Frankfurt). Ihminen pystyy arvioimaan halujaan ja hänellä on toiveita sen osalta, milloin halujen hän haluaa hallitsevan itseään. Pohdiskeleva itsearviointi tekee ihmiselle mahdolliseksi tulla vastuulliseksi teoistaan.

SEKSUAALIKASVATUKSEN ONGELMAT

Kun pyrkimykseen pedofiilisen halun normalisoimiseksi yhdistetään Sexpon pyrkimys alentaa seksuaalisia suojaikarajoja, on luotu perusta pedofilian normalisoimiseksi ja laillistamiseksi, mikä on omiaan altistamaan lapsia seksuaaliselle hyväksikäytölle. Tilannetta pahentaa vallitsevan seksuaalikasvatuksen ei-moraalien luonne.

Maailman terveysjärjestön WHO:n seksuaalikasvatuksen standardien mukaan 9–12 -vuotiaat tulee opettaa ”tekemään tietoinen päätös hankkia tai olla hankkimatta seksuaalisia kokemuksia”. Niin sanottu ”kokonaisvaltainen seksuaalikasvatus” luo nuorten mieliin odotuksen, että heillä tulee olemaan sarja satunnaisia seksuaalisuhteita. Tällaisen odotuksen pohjalta lapsen on vaikea tunnistaa hyväksikäyttäjää ja hyväksikäyttöä. Nuoret tarvitsevat avioliiton ja perhe-elämän merkitystä korostavan seksuaalikasvatuksen tarjoamia kriteereitä, joiden avulla he voisivat tunnistaa seksuaalisen hyväksikäytön.

PROFESSORI DAVID PATONIN KRITIIKKI

Väestöliiton asiantuntijalääkäri ja vasemmistoliiton aktivisti Miila Halonen väittää twitterissä 2.8., ettei yksikään tutkimus tue väitettä, että ”seksuaalikasvatus lisäisi nuorten riskin ottoa, laskisi seksin aloittamisikää tai johtaisi hyväksikäyttöön”. Nottinghamin yliopiston professorin David Patonin tutkimukset kuitenkin osoittavat yhteyden ehkäisyvälineiden helpon saannin ja teinien lisääntyneiden seksuaalisuhteiden välillä. Ehkäisyvälineiden helppo saatavuus vähentää seksuaalisen aktiivisuuden hintaa ja tekee todennäköisemmäksi (ainakin joidenkin teinien kohdalla) että he alaikäisinä alkavat elää seksuaalisuh-

teissa”. Tutkimus on myös osoittanut, että kondomien jako kouluissa lisää teini-ikäisten sukupuolitautien ja teiniäitien määrää.

Paton kritisoi sitä, että kulttuurissamme on alettu pitää alaikäisten seksuaalista aktiivisuutta normaalina osana nuorten kasvuprosessia ja suhteellisen harmittomana niin kauan kuin se perustuu yhteiseen suostumukseen. Viralliset seksuaalikasvatusohjelmat ovat usein perustuneet virheelisiin lähestymistapoihin. Seksuaalikasvatus on muokannut nuoriin asenteita, jotka altistavat heidät seksuaaliselle hyväksikäytölle.

Patonin mukaan seksuaalikasvatuksen välittämien väärin asenteiden seurauksena tapahtunut tuhansien hauraiden nuorten seksuaalinen hyväksikäyttö Englannissa pakottaa arvioimaan uudelleen seksuaalisen terveyden edistämiseksi tuotettuja kasvatusohjelmia. Laajamittaisten hyväksikäyttötapauksen tultua julki asiantuntijoilla ei enää ole mitään veruketta jatkaa entiseen tapaan ja kieltäytyä kriittisesti arvioimasta perustavia oletuksiaan.

”MINÄ OLEN TOTINEN VIINIPUU”

✍️ HANNU MIKKONEN 📷 SAMULI SIKAVIRTA

Tämä kerran sanojen ”Minä olen tosi viinipuu” (Joh. 15:1) taustana ovat tietyt VT:n maininnat Israelista Jumalan viinipuuna tai viinitarhana. Erityisen merkittävä on Ps. 80, sillä siinä esiintyy vanhan liiton Israel ja Messias. Luopunut Israel joutuu tuhoon, ja Jumalan ”oikean käden” mies tulee avuksi Israelille ja kaikille maailman kansoille. Hän on ”tosi viinipuu”, kun Israel oli luopioviinipuu. Jumala on ”kasvattanut” Pojastaan todellisen Jumalan kansan juuren ja rungon (Ps. 80:16). Hänessä ja hänen yhteydessään ollaan oksia Jumalan viinipuussa. Vain Jeesuksen omana, hänen kansansa jäsenenä, voi pelastua.

HEDELMÄ

Jeesus puhuu tässä hedelmän kantamisesta. Kyse ei ole siitä, että yksittäinen kristitty voisi hedelmästänsä päätellä olevansa Jeesuksessa. Kukaan ei ole ”puhdas oksa” puhtaiden tekojensa ja elämänvaelluksensa takia. Jumala puhdistaa kaikki ne, jotka kuuluvat Jeesukselle, jotta he kantaisivat hedelmää vielä enemmän. Ratkaisevaa on ”tosi viinipuussa” pysyminen.

OKSAN PUHDISTAMINEN

Jeesus on puhdistanut puhumansa sanan kautta omansa. Tekstin voi periaatteessa kääntää joko ”olette jo puhdaita sanan kautta, jonka olen teille puhunut” tai ”sanan tähden...” Pääasia on Jeesuksen puhuma sana. On mahdollista, että kohdassa Joh. 13:10 Jeesus tarkoittaa samaa: ”Joka on kylpenyt, ei tarvitse muuta, kuin että jalat pestään...” Kohta viittaa kasteen pesuun; pesuun, jossa tullaan puhtaiksi Jumalan edessä. Jeesus puhdistaa sanallaan, kasteessa. Sana ja kaste ovat kuitenkin eri asioita. Me tarvitsemme kasteen ja Jeesuksen puheen eli opetuksen. Vrt. Matt. 28:18–20: ”kastamalla ja opettamalla”. Uskossa kastetun puhtaus pysyy.

Jeesuksen yhteydessä olemme oksia Jumalan viinipuussa.

JEE SUKSESSA PYSYMINEN

Jeesus käskee omiaan ”pysymään” hänessä (Joh. 15:4). KR38 kääntää ”Pysykää minussa, niin minä pysyn teissä.” Tämä käänös on hieman heikko. Kirjaimellisesti Jeesus sanoo: ”Pysykää minussa ja minä (pysyn) teissä.” Ajatuksena ei ole, että opetuslasten pysyminen Jeesuksessa saisi aikaan hänen pysymisensä heissä! Tämä selvenee, kun Jeesus puhuu oksasta, joka ei voi kantaa hedelmää irrallaan viiniköynnöksestä. Oksassa ei ole itsessään voimaa tuottaa mitään hedelmää, vaan voima virtaa rungosta. Itse asiassa oksa ei edes voi itse pysyä kiinni viiniköynnöksessä, kun olemme tarkkoja. Tässä on jännite, joka säilyy kristillisessä uskossa; meitä käsketään, mutta samalla meillä ei ole itsessämme voimaa, halua eikä elämää tehdä kuten hän sanoo, vaan kaikki tämä virtaa hänestä.

SANA PITÄÄ JEE SUKSESSA JA SYNNYTTÄÄ ELÄMÄÄ

Pelastus, usko ja uskon hedelmät ovat

täysin Jeesuksesta riippuvaisia. Oksa pysyy Tosi Viinipuussa hänen ja hänen sanassaan kuulemisen ja pysymisen kautta. Jos taas ”oksa” eli kastettu ei kuule Jeesusta ja pysy hänen opetuksessaan, oksa itse irrottaa itsensä ja tuhoutuu. Kuva poisheittämisestä ja palamisesta on vahva. Se tuo eittämättä mieleen ikuisen tulen.

Jeesus toistaa sanansa hänessä pysymisestä. Nyt hän ei kuitenkaan käske, vaan sanoo ns. ehdollisen lauseen; ”Jos pysytte minussa ja minun sanani pysyvät teissä...” Näyttää siis olevan kaksi asiaa, joita Jeesus tässä edellyttää opetuslapsiltaan: hänessä pysyminen ja hänen sanojensa pysyminen heissä. Kun kuitenkin edellä Jeesus on puhunut siitä, että hänen puhumansa sana on tehnyt heidät puhtaiksi, on tämä tässäkin otettava huomioon. Jeesuksen sana, Jeesuksen puhe, on ratkaisevaa. Sen kuuleminen ja uskossa säilyttäminen pitää uskovon Jeesus-viinipuussa.

FÖRSAMLINGEN SOM GUDS FAMILJ

JIMMY SVENFELT

WIKIMEDIA COMMONS

Jag tänkte i all korthet ge två perspektiv till det angivna temat. Först vill jag säga något som angår själva ordet familj och sen för det andra något om livet i Guds familj.

GUDS FAMILJ

Inte alltför sällan talar vi om Kristi kyrka som Guds familj. Ibland kanske denna beskrivning används för att lära barnen något om Kristi kyrka. Men om vi söker på ordet Guds familj i våra bibelappar så kommer vi till Ef. 2:19 där folkbibelnns översättning lyder: "Därför är ni inte längre gäster och främlingar, utan medborgare med de heliga och medlemmar i Guds familj."

Av denna vers får vi reda på två viktiga saker. Det ena är att Guds familj är en enhet och för det andra att de som inte hör med till Guds familj betraktas som främlingar. De människor som inte har en levande tro på Jesus Kristus är främlingar för Gud. De är av olika orsaker olydiga mot Guds evangelium. Paulus säger i inledningen till Romarbrevet att han fått uppdraget "att föra människor av alla folk till trons lydnad" (Rom. 1:5). Guds vilja är att alla folk ska bli lydiga mot Kristi evangelium. Att vara lydig mot Kristi evangelium är man när man tror förkunnelsen om syndernas förlåtelse för Jesu Kristi skull vara sann och personlig.

De som tror så och är döpta i den treenige Gudens namn, är "medlemmar

i Guds familj". Men nu är det så att bakom ordet "familj" finner vi i grundtexten ett ord som hör ihop med ordet "hus", och faktum är att vi inte bör dra dessa två perspektiv för långt ifrån varandra. Hus och familj hör samman. Det ena pekar på byggnaden och det andra pekar på personerna som ockuperar byggnaden. I Ef. 2:20–22, alltså verserna efter den vers vi citerat, beskrivs med tydliga ord hur församlingen är ett Guds hus.

En annan intressant bibelvers som visar på nära sammanbandet mellan byggnad och de som bor i den är 2 Kor. 6:16: "Vi är den levande Gudens tempel, för Gud har sagt: Jag ska bo hos dem och vandra bland dem och vara deras Gud, och de ska vara mitt folk." Av det här framgår att församlingen inte kallas Guds hus / tempel för att den består av människor, utan det är Guds hus eftersom Gud bor där. Han skapar ett folk åt sig och vistas bland dem. Han vandrar bland familjens medlemmar och är deras Gud.

Det här är ett väldigt starkt argument för att familjen helt ska underordna sig familjefaderns Ord och vilja. Alla mänskliga tankar och nutidens populära idéer måste provas mot Guds Ord eftersom det inte finns någon familj, eller någon sann församlingsenhet om inte Gud själv skulle komma ner och bygga upp den. Jesus är den som är församlingens huvud och därmed

folkets Herre. Han har försonat människosläktets synder och med sitt blod har han "friköpt människor åt Gud av alla stammar och språk och länder och folk" (Upp. 5:9).

FAMILJENS LIV I VARDAG OCH FEST

Till vardags försöker medlemmarna i Guds familj att leva såsom Gud vår Fader lär oss att leva. Det innebär att vi i allt eftersträvar att följa hans bud. Vi gläds över de 10 buden och Katekesens förklaringar till dem eftersom de så tydligt visar vad som är behagligt för vår Far. När vi har lärt känna Jesus så har vi ju fått se Guds goda hjärte-lag mot oss och därför tror vi också att hans bud är goda för oss och för vår nästa.

Nu är det inte endast Guds bud som präglar den kristna familjens vardag utan också evangelium. Eftersom Guds barn ofta får erfara "att här på denna jorden är synden med i allt" (Sång av Lina Sandell) så finns evangeliet om syndernas förlåtelse med som en naturlig del i vardagen. Men så att tron på evangelium inte ska dö ut och familjen splittras så har Jesu familj fest varje vecka.

Till fest samlas Jesu familj varje söndag. Många tar helt miste i detta avseende och tänker att de kristna samlas i sina kyrkobyggnader för att stärkas i deras tro på en Gud som är långt borta i himmelen. Men så är inte fallet. Vi har ju redan sett att familjen består pga. att Gud inte är som en slarvig frånvarande fader utan själv är nära och vandrar bland sitt folk.

Därför tror vi att Kristus möter oss i gudstjänsten och lyssnar på vår syndabekännelse och försäkrar oss att vi fortfarande pga. Guds nåd i Kristus har del i barnskapet. Men vi vill ha mer och ropar ut vårt "förbarma dig över oss", och Kristus svarar med undervisning och vägledning genom Ordet. Som en försmak av den himmelska festen där hela familjen en gång ska samlas, så samlar Kristus sina barn redan nu att komma till sitt matbord för att där ge föda och näring åt tron. Många fler uppbyggande paralleller kunde dras mellan livet i en vanlig jordisk familj och livet i Guds familj.

INTERVJU MED FAMILJEN HÖGLUND

SEBASTIAN GRÜNBAUM

Familjen Höglund är en bekant syn i S:t Gabriels församling. Innan gudstjänsten börjar så möter prästen ofta en skara av glatt leende människor som hälsar vänligt på honom. Till familjen Höglund hör föräldrarna Tove och Christian, samt flickorna Erica (12 år), Elena (8 år) och Emma (4 år).

Tove och Christian beskriver sin familj som en familj med ett aktivt liv. Förutom arbete, skola och dagis är de alla engagerade i olika former av idrott. Detta märks konkret bland annat genom att båda föräldrarna brukar gå och idrotta turvis efter mässan på söndag, och de äldre flickorna är aktiva inom trupp gymnastik och friidrott.

BARNEN OCH GUDSTJÄNSTLIVET

Familjen Höglund är som sagt en av de familjer som besöker S:t Gabriels församling varje söndag. Jag ställer nu rakt frågan åt dem hur barnen påverkat deras gudstjänstliv.

- Livet med barn är aktivt och veckoschemat fylls lätt. Samtidigt är också barnen en av de saker som ännu mera inspirerar oss till ett regelbundet gudstjänstliv. Vi är tacksamma över att gudstjänsten har en naturlig plats i veckoschemat för alla familjemedlemmar och att vi alla vill ha det just så.

Ni har redan sagt en positiv sak med att ha barn med tanke på gudstjänsten, det vill säga att barnen inspirerar också föräldrarna att komma till kyrkan. Men finns det några andra svåra eller givande saker med att ha barn med på gudstjänsten?

- För vår 4-åring är gudstjänsten lång och därmed tålamodsprövande, men vi har blivit bättre på att ta med lite leksaker eller pyssel åt henne. Över lag är det både givande och glädjande med barn i olika åldrar i gudstjänsten.

Gudstjänsten är ett ställe där barnen får växa och församlingen samlas som Guds egen familj. Att den består av en skara från alla åldrar är också något mycket bibliskt och välsignat på många plan. Det ska vara en plats där också

Gudstjänsten har en naturlig plats i veckoschemat för alla familjemedlemmar av familjen Höglund.

barnen ryms och känner sig välkomna tillsammans med de vuxna.

FÖRSAMLINGEN OCKSÅ SOM BARNENS ANDLIGA HEM

Finns det några sätt att göra det lättare för barnen att komma till gudstjänsten?

- I S:t Gabriels församling deltar barnen i söndagsskola under predikan ungefär varannan söndag och barnen är extra inspirerade de söndagarna. Ändå passar det bra i synnerhet för våra äldre barn att de varannan gång lyssnar på gudstjänstens predikan.

Att barnen får undervisning enligt sin egen nivå är något som är livsviktigt, men samtidigt finns det ett perspektiv av att växa och utvecklas. Predikan är inte till enbart för vuxna utan barn kan också lära sig och få ut saker av den. Hur kan man som förälder och församling göra det lättare för barnen att anpassa sig till gudstjänsten?

- Det är viktigt att barnen får fråga om något under gudstjänsten har väckt tankar och funderingar hos dem och att föräldrarna försöker anpassa svaret i enlighet med deras ålder och perspektiv.

Här kommer vi till en punkt som är viktig över lag när det gäller hela vår

tid. Barnen behöver nämligen vuxna som verkligen är närvarande. Att ställa frågor och få svar kräver av föräldrarna och församlingen närvaro också för barnen. Barnen är en viktig del av församlingen och förtjänar således att bli uppmärksammade också av hela församlingen.

REGELBUNDET GUDSTJÄNSTLIV SOM FAMILJ

Har ni märkt att ett regelbundet gudstjänstliv påverkar er vardag som familj, ifall ja, på vilket sätt?

- Ett regelbundet gudstjänstliv ger vår familj gemenskap med varandra och andra församlingsmedlemmar, det ger oss trygghet och stabilitet. I bibelordet, nattvarden och undervisningen med mera hämtar vi kraft inför den kommande veckan.

Som församlingens ansvariga pastor är detta något som gör mig personligen väldigt glad. Den glädjen består förstås inte enbart i det att församlingen ger något till familjen Höglund, utan lika mycket i det att S:t Gabriels församling fått så mycket av denna familj. Vi vill väldigt gärna ha familjen Höglund och andra familjer med i vår verksamhet också i framtiden.

OPETTAJIA OPETTAMASSA

📷 JANI-MATTI YLILEHTO

Matkani päämäärä oli Lutheran School of Theology Keniassa. Tarkoituksena pitää kahden viikon kurssi Augsburgin tunnustuksesta, luterilaisten kirkkojen päätunnustuksesta, jossa Raamatun usko on sanoitettu yksinkertaisella tavalla. Siksi tunnustuksen tunteminen antaa vahvan perustan koko kristilliselle elämälle. Hyvä oivallus monelle opiskelijalle olikin, ettei nyt tutkittu mitään lisäystä Raamattuun, vaan ainoastaan tapaa sanoittaa Jumalan omaa selvää ilmoitusta. Oppituntien keskus sai olla Kristus ja hänen työnsä kirkossa.

Tunnustuksen raamatullisten juurien lisäksi tunneilla pohdittiin 1500-luvun tilannetta kristillisessä kirkossa. Monien samojen ongelmien ja kysymysten huomattiin tulevan tänä päivänä vastaan myös suhteessa karismaattiseen kristillisyyteen. Karismaattisuuden läsnäolo on selvästi suuri haaste afrikkalaisissa seurakunnissa. Hyvin rajallisesti koulutetut työntekijät eivät useinkaan hahmota luterilaisen uskon perusasioita ja he imevät vaikutteita karismaattisten kirkkojen julistuksesta. Silloin meille tutut käsitteet kuten yksin armosta tai Kristuksen tähden hämärtyvät tai katoavat. Tähän ongelmaan luterilaiset kirkot ovat heränneet ja etsivät lisää koulutusta työntekijöilleen.

Tällä hetkellä parinkymmenen opiskelijan joukossa on suuri ryhmä Kenian kirkon evankelistoja. Osalla heistä on jopa 40 vuotta kokemusta kirkon työstä. Nyt heitä on lähetetty opiskelemaan pappisvihkimystä varten. Lisäksi mukana on opiskelijoita Burundista, Kongosta ja Etiopiasta. Oppilaat ovat hyvin innokkaita. Kaikille on tullut vastaan upouusia oivalluksia.

- Oli hienoa nähdä, että Jumala on perustanut luterilaisen kirkon jo luomisen yhteydessä. Se on totta, vaikka nimi luterilainen onkin paljon uudempi, burundilainen Jean-Marie sanoi sinä iltana, kun kirkko oli ollut oppituntien aiheena.

MONENLAISTEN TYÖMAIDEN ÄÄRELLÄ

Opiskelijat elävät koulun, rakennustyömaan ja maatilan yhdistelmän keskellä. Osa ruoasta tulee koulun omista pelloista ja eläimistä. Vasaran ja sahan ääni on jatkuvasti läsnä. Olosuhteet ovat haastavat mutta kehittyvät jatkuvasti. Opiskelijoiden kanssa keräilin itsekin parina iltana kiviä uusia rakennuksia varten. Eteenpäin mennään.

Kuitenkin tällä hetkellä kaikilta vaaditaan sopeutumista. Opettajan olosuhteet muistuttivat leirintäalueella oloa. Kengät olivat jalassa yli 15 tuntia päivässä ja tuuli puhalsi oven alta tomua sisään sellaisella säännöllisyydellä, että sen avulla olisi voinut mitata aikaa.

Opiskelijoilla olosuhteet ovat siitä vielä alaspäin. Erityisesti nämä perheelliset evankelistat venyvät paljon ollessaan opiskelemassa kuin koulupojat varsin vaatimattomissa oloissa ja erossa perheistään. Monia vaivaa myös huoli vaimon sel-

Lähetyshiippakunta tukee pappiskoulutusta lähettämällä pastoreita opetusmatkoille. Afrikassa on keskimäärin yksi pastori kahtatoista seurakuntaa kohti.

viämisestä kodin viljelysten kanssa. Into on kuitenkin kova. Uskallan sanoa, että täältä lähtee keväällä rohkaistuneita ja kohtuullisen hyvin oppineita luterilaisia takaisin omiin seurakuntiinsa. Uusia opiskelijoita tuskin on vaikea saada, kun sana leviää. Pienillä panostuksilla saamme olla levittämässä raamatullista uskoa laajalle Afrikassa.

- Sano kotonasi, että tarvitsemme lisää tietoa ja lisää opettajia. Vain siten kirkko voi kasvaa ja kestä, etiopialainen Abai pyytääkin.

TERVEISIÄ SUOMEEN

Pari kertaa viikossa Tuomo Simojoki saapui hoitamaan koulun käytännöllisiä asioita. Hänen työlistansa on pitkä ja autonsa usein täynnä tavaraa kattoa myöten. Tuomon työmatkat ja koko Simojoen perheen elämä helpottui suuresti lokakuun ensimmäisellä viikolla, kun perhe sai käyttöönsä koululle ostetun uuden maastoauton. Kymmenpaikkaiseen autoon mahtuu koko perhe tai – kuten eräänä päivänä – melkoinen liuta kottikärryjä korjaamolta.

- Se on niin suuri helpotus, Leena Simojoki huokaa. On ihanaa, että koko perhe pääsee yhdessä liikkeelle. Kiitos lahjoittajille!

Myös koulun johtaja, pastori James May, haluaa lähettää terveiset Suomeen.

- Olemme hyvin kiitollisia suomalaisten kristittyjen rukouksista, tuesta ja valmiudesta lähettää opettajia tänne. Tätä kaikkea tarvitsemme lisää. Afrikassa on keskimäärin yksi pastori kahtatoista seurakuntaa varten. Siitä luvusta on helppo ymmärtää opetuksen valtava tarve. Toivottavasti saamme tulevaisuudessa myös vakituksia opettajia palvelemaan koulua. Myös käytännöllisiä taitoja hallitsevat vapaaehtoiset ovat hyvin tervetulleita auttamaan koulun rakentamisessa ja monissa muissa tehtävissä. Yhdessä Jumalan avulla saamme olla nyt ja tulevaisuudessa palvelemaan valtavaa ihmisjoukkoa, James-pastori summaa.

Joka nöyrtyy tämän lapsen kaltaiseksi, se on suurin taivasten valtakunnassa. Matt. 18:4

Minkälainen ihminen on lapsenkaltainen? Minkälainen on lapsi? Kun mietimme lasta, mieleemme saattaa tulla monta kuvaa tai ajatusta. Ehkä ensimmäinen ajatus on viattomuus. Lapsi on viaton. Tarkoittaako Jeesus ehkä tätä? Pitääkö meidän siis nöyrtyä ja tulla täydelliseksi ihmisiksi, jotta voisimme päästä taivaaseen? Onko niin, että helmasynteihin jatkuvasti lankeavat ihmiset ovat toivottamia tapauksia?

Tarkoittaako lapsenkaltaisuus siis tällaista viattomuutta? Kun on saanut seurata neljän eri-ikäisen lapsen kasvua, on voinut huomata, että siitä on monesti viattomuus kaukana. Karkkipäivänä kaikki karkit jaetaan varmasti tasan, ja jos toinen lapsi saa yhdenkin karkin enemmän kuin toinen, on maailmanloppu ovelta. Voisi sanoa, että lapsi osaa olla myös hyvin ilkeä ja ahne. Tämän Jeesuskin varmasti tiesi.

Minkälainen sitten on lapsi? Lapsi on suuri juuri siinä, että hän uskoo ja luottaa Jumalaan. Lapsi ei käytä tarmoaan epäuskon paisutteluun. Hän uskoo niin kuin Jumala on itsestään ilmoittanut.

Lapsenkaltaisuuteen ja lapsen olemukseen liittyy kuitenkin vielä yksi olennainen seikka. Tämä seikka on täydellinen riippuvaisuus toisista ihmisistä. Tämä riippuvaisuus näkyy hienoitien kastehetkessä. Siinä vanhemmat ja kummit tuovat lapsen kasteelle. Lapsi on tässä tilaisuudessa täysin avuton. Hän ei voi ottaa itse yhtään askelta Jeesuksen puoleen. Kuitenkin juuri tässä tilanteessa Jumala antaa lapselle uskon kasteveden kautta. Kuitenkin juuri tässä tilanteessa Jeesus riisuu lapsen syntisen puvun pois ja lahjoittaa tälle oman pyhyytensä. Kun olen miettinyt kastehetkeä, mieleeni on tullut Raamatusta myös kuvaus ristinryöväristä. Myös tämä mies pääsi Jumalan omaksi, vaikka hän oli täysin avuton Jumalan edessä. Hän pääsi taivaaseen, vaikka hän ei voinut tehdä mitään hyviä tekoja Jumalalle.

Näin ollen lapsenkaltainen ihminen on ennen kaikkea ihminen, joka on täysin avuton Jumalan edessä. Lapsenkaltainen ihminen on henkilö, joka on syntiensä painama ja joka ajattelee, että hän ei voi enää lähestyä Jumalaa.

Juuri tällaisiksi lapsenkaltaisiksi ihmisiksi meidän tulisi Jeesuksen mukaan tulla. Miksi? Koska Jumala haluaa, että me turvaisimme vain siihen mitä Jeesus on tehnyt puolestamme. Raamatun mukaan Jeesus täytti koko Jumalan lain meidän puolestamme ja otti vastaan rangaistuksen meidän puolestamme. Jumala haluaa, että me turvaamme vain tähän, koska vain tämä sanoma kestää viimeisellä tuomiolla ja vie taivaaseen.

Oskari Nummela

JEESUS VEI KUIN LITRAN MITTAA

✍️ Mirkka Lammi

On kaunis syyspäivä, kun tapaan Mika Tervakankaan. Hän on mies, jolle Jumalan antama kutsumus on ollut selkeänä rippileiristä asti. Kankaanpäästä kotoisin, naimisissa oleva 26-vuotias lähes valmis teologian maisteri kuvaa itseään rauhalliseksi satakuntalaiseksi.

MERKITTÄVIÄ KASVUNPAIKKOJA

Urheilua ja ruoanlaittoa harrastavan Mikan ainoa linkki uskonasioihin lapsena oli kotikylällä pidetty pyhäkoulu. Rippileirillä Jumalan sana ja Kristuksen armo kuitenkin avautuivat pikkuhiljaa, ja Mika sai palata kasteen armoon.

- Kun Jeesus löysi minut, niin minua vietiin niin kuin litran mittaa. Ei siinä voinut mitään, vaan se tapahtui puhtaasti Jumalan suunnitelmasta ja armosta, Mika taustoittaa.

Alkusäyksen sai myös ajan myötä vahvistunut kutsumus toimia seurakunnan paimenena.

Kankaanpään evankelisluterilainen ja Pyhän Nehemian luterilainen seurakunta ovat olleet Mikan hengellisessä elämässä merkittävimpiä kasvupaikkoja. Hän on kiitollinen paimenilta ja nuorisotyöntekijöiltä saaduista eväistä kuten hyvästä hengellisestä perustuksesta ja erilaisista vastuista. Valmistuttuaan v. 2011 ylioppilastutkinnon suorittaneeksi taloushallinnon merkonomiksi hän piti kaksi välivuotta, jotka kuluivat Kansanlähetysopiston teologia- ja kansainvälisyyslinjoilla sekä armeijassa Dragsvikissa. Kansainvälisyyslinjan kolmen kuukauden aikana Mika keräsi kokemusta seurakuntatyöstä Ruotsissa Skövden suomalaisessa seurakunnassa. Keväällä 2013 Mika tapasi Kansanlähetysopistolla myös vaimonsa ja syksyllä alkoivat

teologian opinnot Itä-Suomen yliopistossa. Kahta kesää Kemijärven evankelisluterilaisen seurakunnan kesäteologina Mika muistelee hymysuin.

PARASTA SEURAKUNNASSA ON TURVALLISUUS

Joensuussa oli luonnollista alkaa käydä Pyhän Nehemian seurakunnassa, koska siellä julistetaan Raamatun mukaista evankeliumia ja jaetaan sakramentit oikein.

- Parhainta on turvallisuus. Seurakuntalaisena voi istua penkkiin, kuunnella sanaa ja kokea olevansa armahdettu, Mika tiivistää.

Opiskelujen vastapainona Mika on ystävänsä kanssa järjestänyt teologiveljille Playstationilla pelattavia NHL-turnauksia, joiden kautta hän on saanut kokemusta tapahtumien järjestämisestä pienellä mittakaavalla. Pelien välissä on ollut hyvä tilaisuus keskustella kaikesta. Jääkiekkoa Mika seuraa muutenkin intohimoisesti, varsinkin suosikkiseuraansa TPS:ää.

KOHTI PAIMENEN KUTSUMUSTA

Opinnoissaan Mika suorittaa työharjoitteluaan Nehemian seurakunnassa. Hän on kiitollinen kaikesta mitä saa oppia Joel Kerosuon ohjauksessa. Harjoittelu osui oikeaan aikaan, sillä jokin aika sitten soitettiin mahdollisuudesta päästä vuodeksi sijaistamaan pastori Janne Koskelaa tammikuusta alkaen Timoteuksen luterilaiseen seurakuntaan Ouluun. Jos Luoja suo, niin mahdollisten kutsumisen ja konsistorin kuulustelun jälkeen Mika pääsee vihdoin vastaanottamaan Jumalan hänelle valmistaman kutsumuksen.

- On turvallinen ja helpottunut olo. Onhan se myös askel tuntemattomaan. Saaduista kokemuksista huolimatta en

Mika Tervakankaalle tärkeintä elämässä on Jeesuksen seuraaminen.

ole vielä ollut virassa, johon on ollut kutsumus ja näky riparista lähtien. Mutta on olemassa hyvät tukijat asioiden käsittelemiseen ja keskustelemiseen. Ei tarvitse olla yksin. Jos minut kutsutaan, niin on hienoa päästä mukaan organisaatioon, jossa asioita hoidetaan Jumalan sanaa kunnioittaen ja rehellisesti, valaisee Mika tunnelmiaan.

Tärkeintä Mikan elämässä on, että Jeesus on hänen Vapahtajansa. Lopuksi Mika haluaa jättää lukijoille luettavaksi jakeen 2. Tim. 2:15 ja kertoa:

- Elämässäni luotan Jumalan suunnitelmaan ja johdatukseen. Hän avaa ja sulkee ovet. Mun tehtävä on pysyä perässä siinä, mitä tapahtuu.